

Què fa una monja benedictina amb els immigrants a Ceuta?

Dc, 22/06/2016 per Catalunya Religió

(*Laura Mor -CR*) “A la patera érem una colla. Dels cinc que ens coneixíem, n’han mort quatre: tres amics i el meu germà”. És un dels relats que ha conegut de primera mà la germana **Enriqueta Guarch**, del monestir de Sant Benet de Montserrat. Aquests dies, coincidint amb les vacances d’estiu, fa estada a Ceuta. I es pregunta: “Qui traurà el pes del damunt d’aquesta criatura?”

Fa temps que Guarch convivia amb el neguit d’ajudar les persones que demanen refugi a Europa. Un neguit compartit. **Maria del Mar Albajar**, la mare abadessa, va proposar parlar d’aquesta qüestió en un consell de la comunitat: “Sense tenir-ho previst, exposo la meva inquietud que sorprenentment, per a mi, és acceptada”, explicava en [el seu perfil](#) de facebook.

Tenint al cap els [camps de refugiats](#) de Lesbos i Idomeni, la raó de l’idioma va determinar la seva opció de viatjar cap al sud. És així com Guarch va arribar a Ceuta dimarts 14 de juny i s’hi estarà fins el 7 de juliol. Les seves vacances d’estiu les ha destinat a aquest viatge, que es planteja en primera instància com “un servei”: “Hi he d’anar com a comunitat, que no és un projecte personal, és una missió comunitària”, apunta.

“El més dur és el bosc”

Un cop a Ceuta intenta “viure de prop la problemàtica dels immigrants, coneixent el dia a dia de la gent que intenta saltar la tanca”. Una terra coneguda allí com la “dolça presó” perquè els que hi arriben “tenen poques possibilitats de sortir”.

Molts han fet llargues estades al bosc: sense aigua, sense llum, sense abric, sense menjar. “Tret de Càritas i algú altre, que s’hi apropen i els ajuden com poden”. Perquè “quan arriben aquí i els preguntes ‘què és el més dur’ no dubten. El més dur és el bosc”.

També se sorprèn quan afirmen que “només aconsegueix passar qui està disposat a morir”. Per tant, qui s’ho juga tot. I en destaca la seva confiança en Déu: “Són una gent d’una fe molt profunda. Siguin cristians o musulmans, són gent de molta pregària”.

“És molt fort el que viu aquesta gent. De debò que és molt fort”. “I això és cada dia”. “Quan arriben els hi surt tot el cansament i tot el que han viscut”. Un cop al mes visiten el cementiri. Hi van a pregar pels que han mort. La germana Enriqueta parla telegràficament. Costa trobar paraules: “A les tombes no hi ha noms, no hi ha data, no hi ha res... De vegades estan tapades amb una cel·lofana primíssima i amb prou feines. És esgarriós”.

També explica el cas d'una jove de Guinea Conakry que acabava d'arribar després de remar durant tota la nit. Es diu **Manu** i té 20 anys. Va fugir de casa perquè el pare la volia casar amb un home gran. Un trajecte de 5.000 quilòmetres que també tenir el bosc com a parada obligatòria.

Li preguntem quin sentit té aquesta vivència, des de la fe. “Aquests dies penso molt en el bon samarità”. A Guarch les germanes li han fet llegir [una carta](#) de **Santiago Agrelo**, bisbe de Tànger, que explicava el cas d'algú que intentava saltar les balles. “Aquí l'evangeli és això”. “És estar amb ells, no diuen res. És acompanyar el seu silenci, la seva sol·litud. Si tenen ganes de parlar, parlen”.

La comunitat que l'acull

Guarch va contactar amb la fraternitat de germanetes de Jesús, que fa un any tenen una comunitat a Ceuta. Hi conviuen quatre germanes: la **Maria da Gloria**, **Luigina María**, **Paloma** i **Rosaura**. “Han fet opció de vida amb els més pobres”, assegura. I tenen les portes obertes: “A casa seva tothom hi té acollida. Ahir a dinar se'n van presentar catorze”.

La germana Enriqueta considera que “estan del tot implicades amb els immigrants”. Explica com treballen “en les condicions de la gent d'aquí” malgrat moltes puguin tenir estudis, o una carrera universitària. Una d'elles, per exemple, treballa en un *xiringuito* de la platja on guanya tres euros l'hora. En un any ha canviat set vegades de feina.

El contrast amb la vida monàstica és evident. Guarch va entrar al monestir de Montserrat “de molt gran”, reconeix les diferències d'estil entre aquesta comunitat de Ceuta i el dia a dia a Sant Benet. “És una altra vida. Són persones amb un carisma diferent, i que estan cridades a una vida diferent”. És curiós, diu, que “l'esperit és un però a cadascú dóna uns dons diferents”.

La pregària com a pilar

A Ceuta, els dimarts i els dijous, Guarch col·labora amb l'[Associació Digmun](#) dedicada a treballar per la dignitat de dones i infants. Hi fan cursos, però arribat l'estiu moltes activitats queden aturades. La germana Enriqueta s'ha pogut sumar a l'acollida i al repartiment de roba. També fan classes de castellà al centre de Sant Antoni i col·laboren amb el CETI, el Centre d'Estada Temporal per a Immigrants. Unes poques setmanes fins que no els envien a d'altres llocs de la península, com Cadis, Sevilla o Madrid.

Les germanetes de Jesús, malgrat l'anar i venir, tenen també en la pregària un pilar fonamental. I de fet li han dit: “Va molt bé que vinguis perquè podreu pregar per nosaltres”. I és en comunitat que decideixen quines feines agafen i quines no. Així es reserven estones de pregària conjunta al matí i al vespre.

En qualsevol cas, aquesta pregària dóna sentit al dia a dia d'aquestes religioses. “Hi hem de creure, en la pregària? Hi hem de confiar?” es pregunta la germana Enriqueta. I raona: “És una força superior i nosaltres no hi tenim cap mèrit”.

Quan li preguntem quina solució veu davant el risc de la indiferència social, contesta amb humilitat, sense pretendre una resposta categòrica: “Cal que la gent conegui la realitat”, diu Enriqueta Guarch.